

Cuprins

Cuvânt-înainte / 9

1. Scrisoarea	10
2. În afara povestirii căpitanului Hastings	17
3. Andover	18
4. Doamna Ascher	25
5. Mary Drower	31
6. Scena crimei	38
7. Domnul Partridge și domnul Riddell	48
8. A doua scrisoare	54
9. Crima de la Bexhill-on-Sea	63
10. Familia Barnard	73
11. Megan Barnard	79
12. Donald Fraser	85
13. O ședință	89
14. Cea de-a treia scrisoare	97
15. Sir Carmichael Clarke	105
16. În afara povestirii căpitanului Hastings	115
17. Trecerea timpului	119
18. Poirot ține un discurs	126
19. Via Suedia	138
20. Lady Clarke	143
21. Descrierea unei crime	153
22. În afara povestirii căpitanului Hastings	159
23. 11 septembrie. Doncaster	165
24. În afara povestirii căpitanului Hastings	174
25. În afara povestirii căpitanului Hastings	177
26. În afara povestirii căpitanului Hastings	180

27. Crima de la Doncaster	183
28. În afara povestirii căpitanului Hastings	190
29. La Scotland Yard	199
30. În afara povestirii căpitanului Hastings	203
31. Hercule Poirot pune întrebări	205
32. Și prinde o vulpe	213
33. Alexander Bonaparte Cust	220
34. Poirot explică	227
35. Final	246

Cuvânt-înainte

al căpitanului Arthur Hastings, O.B.E.¹

În prezenta istorisire a mea, am apelat la un procedeu pe care l-am mai folosit, și anume acela de a pune în legătură numai întâmplările și scenele la care am fost prezent. Iată de ce anumite capitole sunt redatate la persoana a III-a.

Vreau să-mi asigur cititorii că pot garanta pentru întâmplările narate în aceste capitole. Dacă mi-am permis utilizarea unei anumite licențe poetice în descrierea gândurilor și a sentimentelor anumitor persoane, este pentru că sunt de părere că mi-am notat toate detaliile destul de minuțios și pot adăuga că toate aceste date au fost „validate“ de însuși prietenul meu, Hercule Poirot.

În concluzie, vreau să precizez că, dacă am insistat pe relațiile personale secundare care s-au dezvoltat drept urmare a acestei ciudate serii de crime, este pentru că elementul uman și detaliile intime nu pot fi niciodată ignorate. Hercule Poirot mi-a demonstrat odată, într-un mod foarte dramatic, că o poveste de dragoste poate fi o consecință secundară a crimei.

În ceea ce privește elucidarea misterului ABC, nu pot afirma decât că, după părerea mea, Poirot a fost cu adevărat genial în modul în care a plănuit totul, procedând altfel decât toți cei care au încercat să rezolve cazul înaintea lui.

¹ Order of British Empire (n.tr.)

Capitolul I

SCRISOAREA

În iunie 1935, m-am întors acasă de la ferma mea din America de Sud pentru o perioadă de aproximativ șase luni. Trecusem prin momente dificile acolo și, asemenea restului lumii, sufeream de pe urma crizei. Era necesar să mă ocup de diverse afaceri în Anglia și simțeam că nu aveau să fie profitabile decât dacă mă implicam personal. Soția mea a rămas să se îngrijească de fermă.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut când am sosit în Anglia a fost să-l caut pe vechiul meu prieten, Hercule Poirot.

L-am găsit instalat într-un apartament modern din Londra și l-am acuzat (iar el n-a putut nega) că alesese acea clădire numai datorită aspectului ei geometric și al proporțiilor sale.

– Da, prietene, dar nu ți se pare că această simetrie e extrem de plăcută? mi-a replicat Poirot.

I-am răspuns că, în opinia mea, exagerează cu pătratele, după care, făcând aluzie la o glumă veche, l-am întrebat dacă în această construcție ultramodernă găinile erau dresate să facă ouă pătrate.

Poirot a râs din toată inima.

– Cum de ți-ai amintit gluma asta? Ei bine, nu! Știința n-a reușit încă să aduce găinile în așa fel încât să satisfacă gusturile epocii moderne; încă mai fac ouă de diferite dimensiuni și culori!

Mi-am cercetat prietenul cu multă afecțiune. Se ținea extrem de bine și părea că nu îmbătrânise decât cu o zi față de ultima oară când ne văzuserăm.

– Ești în formă, Poirot, i-am zis. N-ai îmbătrânit deloc. De fapt, dacă așa ceva e posibil, aș putea spune că ai mai puține fire albe decât la ultima noastră întâlnire.

Poirot mă privi zâmbind.

– Și de ce n-ar fi posibil? E chiar adevărat.

– Vrei să spui că părul tău devine din grizonat negru și nu invers?

– Exact!

– Dar, din punct de vedere științific, e imposibil!

– Ba nu.

– Totuși, e foarte ciudat. E împotriva firii.

– Ca de obicei, Hastings, ai o minte frumoasă și inocentă. Și văd că anii n-au schimbat acest lucru. Tu observi un fapt și îi oferi soluția în același timp, fără să-ți dai seama de ceea ce faci!

L-am privit descumpănit.

Fără a spune un cuvânt, merse în dormitor, de unde se întoarse cu o sticlă pe care mi-o înmână.

Am luat-o, neînțelegând mare lucru. Pe sticlă scria:

Revivit – Pentru a reda părului nuanța lui naturală.

Revivit nu este o vopsea de păr. Disponibilă în cinci nuanțe: cenușiu, castaniu, roșcat, șaten-închis, negru.

– Poirot, am strigat eu, ți-ai vopsit părul!

– În sfârșit te-ai prins!

– Deci *asta* e cauza pentru care părul tău pare mult mai negru decât ultima oară când ne-am văzut.

– Exact!

– O, Doamne, am exclamat eu revenindu-mi din șoc. Probabil că data viitoare când mă voi întoarce acasă te voi găsi purtând mustață falsă sau faci și asta deja?

Poirot sări ca ars. Mustața fusese întotdeauna punctul lui sensibil și era foarte mândru de ea. Cuvintele mele îl atinseră unde-l durea mai tare.

– În nici un caz, *mon ami!* Mă rog Domnului ca ziua aceea să fie cât mai îndepărtată. Mustață falsă! *Quel horreur!*

Și ca să mă asigur de autenticitatea indiscutabilă a mustății sale, o răsuci cu putere.

– Și e încă și foarte stufoasă, după câte observ, am remarcat eu.

– *N'est ce pas?* În toată Londra nu există mustață mai grozavă ca a mea.

„Și nici o meserie ca a ta“, am adăugat eu în gând, dar n-aș fi îndrăznit să-l rănesc pe Poirot spunând asta cu voce tare. În schimb, l-am întrebat dacă mai profesa din când în când.

– Știu că te-ai retras acum ceva timp...

– *C'est vrai.* M-am retras să pot cultiva dovlecei! Dar exact atunci s-a petrecut o crimă, așa că am trimis dovleceii la dracu'. Iar de atunci – și știu foarte bine ce vei crede despre asta – sunt ca o primadonă care își tot repetă spectacolul de adio la nesfârșit!

Am izbucnit în râs.

– Cam așa s-au petrecut lucrurile. De fiecare dată ziceam: e ultima oară. Dar, imediat, se ivea ceva! Și trebuie să recunosc, prietene, că n-am nici cea mai mică dorință să mă retrag. Dacă micile celule cenușii nu sunt puse la treabă, ruginesc.

– Înțeleg. Le pui la treabă, cu cumpătare.

– Exact. Îmi permit să aleg. Lui Hercule Poirot nu-i revine decât crema crimelor.

– Și a fost destulă cremă în ultima vreme?

– *Pas mal.* Cu puțin timp în urmă am scăpat ca prin urechile acului.

– De un eșec?

Poirot păru șocat.

– Nu, nu. Numai că, eu, *eu, Hercule Poirot*, am fost la un pas să fiu doborât.

Am fluierat surprins.

– O crimă îndrăzneată!

– Nu atât îndrăzneată, cât neglijentă, preciză Poirot. *Asta e cuvântul, neglijentă. Dar să trecem peste asta. Hastings, să știi că, într-un fel, te consider mascota mea.

– Chiar așa? În ce sens?

Poirot nu-mi răspunse direct, dar continuă:

– De îndată ce am auzit că sosești mi-am spus: se va ivi ceva. Cred că noi doi vom avea ocazia să vânăm ceva, ca în vremurile bune. Iar dacă am dreptate, sigur nu va fi vorba de ceva obișnuit. Poirot începu să-și agite mâinile încântat: Va fi ceva *recherché*, delicat, *fine*...

Rosti ultimul cuvânt savurându-l din plin.

– Pe legea mea, Poirot! Oricine te-ar auzi, ar crede că tocmai comanzi cina la Ritz.

– Ce, o crimă nu poate fi comandată? Ba da! Însă eu cred în soartă, în destin, dacă vrei. Iar destinul tău este să-mi stai alături și să mă împiedici să comit o greșeală de neiertat.

– Ce înțelegi prin greșeală de neiertat?

– Să scap din vedere ceva evident.

M-am gândit la răspunsul lui, fără să-i înțeleg însă rostul.

– Deci, am întrebat eu zâmbind, supercrima asta a avut deja loc?

– *Pas encore.* Cel puțin... adică...

Făcu o pauză și o cută de nedumerire i se încreții pe frunte. Măinile lui îndreptară automat un obiect sau două pe care le mișcasem fără să-mi dau seama.

– Nu sunt sigur, șopti el.

Era ceva atât de straniu în tonul lui încât l-am privit surprins. Cuta de pe frunte nu dispăruse. Deodată, dând din cap foarte hotărât, traversă camera până la un birou de lângă fereastră. Nu mai e nevoie să spun că toate hârțiile erau aranjate impecabil în sertare, astfel încât găsi imediat ce căuta.

Înaintă cu pași mărunți către mine, cu o scrisoare desfăcută în mână. O citi, apoi mi-o întinse.

– Spune-mi, *mon ami*, ce părere ai?

Am luat scrisoarea, curios. Era scrisă la mașină, pe o hârtie groasă:

Domnule Hercule Poirot,

Vă face o deosebită plăcere să dezlegați mistere care sunt prea complicate pentru neîndemânatica noastră poliție britanică, nu-i așa? Dar e momentul să vedem, domnule Poirot cel Istet, cât de istet sunteți de fapt. Poate nu va fi foarte greu să dezlegați acest mister. Căutați Andover, în data de 21 a acestei luni.

Cu sinceritate,
ABC.

Am cercetat plicul, pe care era, de asemenea, un scris de mașină.

– Ștampila poștală WC1, zise Poirot în timp ce mă uitam la timbru. Deci, ce părere ai?

– Cred că e opera vreunui ticnit.

– Asta e tot ce ai de spus?

– Dar ție nu ți se pare că ar fi vorba de un nebun?

– Așa pare, prietene.

Vorbise pe un ton foarte serios. L-am privit intrigat.

– Tu chiar iei chestia asta de bună, Poirot.

– Un nebun, *mon ami*, trebuie luat în serios, pentru că poate fi foarte periculos.

– Da, bineînțeles, e adevărat... la asta nu mă gândisem... Dar ceea ce vreau să spun e că scrisoarea asta pare mai degrabă o glumă proastă. Poate a scris-o vreun petrecăreț care a exagerat cu trasul la măsea.

– *Comment?* Măsea, care măsea?

– E un fel de-a spune. E vorba de un tip făcut pulbere, mai bine zis care a băut cam mult.

– *Merci*, Hastings, dar sunt la curent cu înțelesul cuvântului „pulbere“. Deci, ceea ce vrei tu să spui este că nu poate fi vorba decât despre...

– Dar ce, tu crezi că-i vorba de mai mult? am întrebat uimit de dezamăgirea tonului său.

Poirot dădu din cap, plin de dubii, fără să spună nimic.

– Ce-ai făcut cu scrisoarea asta? l-am întrebat.

– Ce-aș fi putut face? l-am arătat-o lui Japp, care a fost de aceeași părere cu tine, și anume că e vorba de o glumă proastă. Primesc chestii de genul ăsta în fiecare zi la Scotland Yard. Și chiar și eu am porția mea de glumițe...

– Dar pe asta o iei în serios?

Poirot îmi răspunse încet:

– Hastings, e ceva legat de scrisoarea asta care nu-mi place...

Deși nu mă așteptam, tonul vocii lui mă impresionă.

– La ce te gândești?

Scutură din cap, în timp ce luă scrisoarea și o puse din nou în birou.

– Și dacă o iei într-adevăr în serios, ce poți face?